

foruden to Pensioner 2 Ejendomme i Struer. Siden have hendes Forhold forandret sig. Hun er nu ansat som Lærerinde i Harboøre af Indre Mission, hun leder nu en fri Skole, der omfatter et Antal af omtrent 150 Børn. Det forekommer mig, at der ikke er nogen særlig Anledning for Rigsdagen til at bevilge Fru Bransholm Pension mere, efter at hendes Forhold have forandret sig, saa meget mere, som Forholdene paa Hebron, hvad den ydre Ramme angaar, ere meget fattige og yderst tarvelige, de have haardt Brug for de 600 Kr., lad os bruge dem dertil.

Ærede Medlemmer ville ligeledes kunne erindre, at Alberti søgte paa Forhaand, inden Forhørene endnu vare komne frem, at skabe en Forhaandsstemning mod mig og mit Parti og min Presse, som havde været med til at rejse denne Sag, det skete i Bladet „Dannebrog“. Det er jo ogsaa et af de Blade, som vare ivrige, da Smudspressebevægelsen var oppe, for at tilvejebringe Foranstaltninger til Bekæmpelse af denne Presse. I Virkeligheden er der intet Blad i Danmark, jeg tror for Resten ikke i hele Verden, der i den Grad har gjort sig fortjent til almindelig Foragt som netop dette Blad. Dette Blad bragte en Artikel, vel sagtens af Forbryderen eller efter Forbryderens Diktat, om det Resultat, man var kommen til i Hebron-Sagen, og dette Resultat var, at der var 3 unge Piger, der havde aflagt falsk Ed, og jeg havde naturligvis forledt dem dertil. Da jeg saa den Artikel — det er blot et Vidnesbyrd og et lille Bidrag til Belysning af Administrationen under Alberti, og hvad man kunde vente sig —, var jeg klar over, at nu var der til mig i en god Mening, naar Sagen kom for i Rigsdagen, og at det var rigtigt, at jeg kom op og fik talt med Alberti og fik Lejlighed til at se Forhørene, før Sagen kom for her. Jeg gik saa op i Justitsministeriet og bad om at maatte tale med Hans Excellence og blev stedet til Audiens, og jeg spurgte saa Justitsministeren, om den Artikel i „Dannebrog“ var Udtryk for hans Opfattelse. Ja, det var den. Saa? sagde jeg, vil De altsaa, at vi skulle have Krig i Folketinget om denne Sag? — Ja, jeg mener, at De har gjort Dem skyldig i en meget alvorlig Forbrydelse. — Saa? sagde jeg. Ja, De kan vente at blive tiltalt for at have forledt 3 unge Piger til Mened. Saa? sagde jeg, er det paa den Maade, at denne Sag skal tages? Ja, anderledes bliver den ikke tagen fra min Side, men det har De ogsaa fortjent. Saa sluttede

Audiensen, og jeg var naturligvis forberedt paa, hvad der vilde komme, og det kom selvfølgelig ogsaa.

Denne Historie om de 3 unge Piger, som jeg havde forledt til Mened, gik rundt i Pressen og blev benyttet i en ganske utrolig Grad. Men nu, da Alberti, som udslyngede denne Beskyldning, sidder arresteret for oprørende Forbrydelser, ønsker jeg, at Albertis Optræden i Hebron-Sagen og hele Forsvaret for denne Sag maa blive Genstand for en omfattende Undersøgelse. Den Gang forlangte jeg forgæves, at der skulde rejses Tiltale mod de 3 unge Piger, fordi jeg var klar over, at det ikke var sandt, hvad Justitsministeren havde paa-staaet, men det vilde man ikke indlade sig paa. Nu ønsker jeg, at der gives de 3 unge Piger Oprensning. De 3 unge Piger, hvis Navne man nævuede, bleve i en hel Række af Landets Blade stemplede som Menedere og gælde endnu den Dag i Dag for at være det. De to af dem kom fra gode Hjem, de kom ikke til Hebron paa Grund af Forbrydelse eller sligt. I det ene Tilfælde kom Pigen paa Hebron, fordi hun var moderløs, i det andet, fordi hun var faderløs. Nu ønsker jeg, at der bliver givet dem Oprensning, og jeg forlanger, at Albertis Administration paa dette særlige Omraade maa blive gjort til Genstand for Undersøgelse. Jeg haaber, at Overinspektøren for vore Opdragelsesanstalter vil foranledige, at der finder en grundig Undersøgelse Sted, det er hans Pligt, thi han var ogsaa en af dem, der rettede Beskyldninger mod disse unge Piger.

Hvor er det ikke betegnende, at i en lignende Sag, den, jeg omtalte nede fra Tyskland, gaar man den modsatte Vej, men der har man ogsaa offentlig og mundtlig Retspleje. Der indledes Anklage mod 13 unge Piger for at have aflagt falsk Ed. De havde vidnet til Fordel for Børnehjemsforstanderen, men man mistænkte dem for at have løjet af Frygt for, at de skulde blive straffede, hvis de sagde Sandheden. Selvfølgelig bleve de frikendte, men de bleve overbeviste om at have løjet, og de indrømmede, at det var af Frygt, at de ikke turde sige Sandheden. Det karakteristiske ved Hebron-Sagen er det, at de Piger, der vidnede til Fordel for Fru Bransholm, gik fri og frank, dem rettede man ingen Beskyldninger imod, men de Piger, der yovede at sige, hvad jeg tror var Sandhed, rettede man ærekrænkende Beskyldninger imod. Jeg ønsker, at de 3 unge Piger saa vidt mulig renses, det er ikke for sent endnu. Det skal dog ikke være muligt her